

שם איזה גיבור מילחמה הוא היה, אנתוני נדרוף אותו איפה שהוא לא יהיה!"

המישטרה

סירבה לבוא

איש לא ציפה שתהיה היענות כזו למודעה, שפורסמה בעיתונות ביוזמת קבוצה קטנה של הורים שכולים, ושקראה להפגין נגד דיון בשערי בראילן. תחילה הופיעו בשעה שנקבעה להפגנה כתריסר הורים בלבד. אבל מרגע לרגע הלך הן מחנה והתעצם. כעבור שעה כבר היו במקום כמה מאות אנשים.

זרים זה לזה, ממעמדות שונים ומכל חלקי הארץ, הם שפכו זה בפני זה את סיפורי הטרגדיות האישיות שלהם.

"הבן שלי נהרג בגולן", זעק ליובה קלינגר, בעל מישרד הובלה מפתחתיקי וזה. "הוא נלחם בתל-פארס משתיים ב' צהריים עד ארבע לפנות בוקר. או הם קיבלו פקודה לסגת ועלו על מארב. שמו נה עשרה איש נהרגו. חודש וחצי היפשתי

מתגנבים מן האוניברסיטה

ההורים השכולים צועקים בזעם - ד

איפה הוא הרוצח?" "נראה להם לפושעים האלה!" "שישכב באדמה כמו ששוכבים הבנים שלנו!" הידי הדו זעקות הועם מול המחסום בשער אוניברסיטת בראילן.

תחילה היו אלה יבבות כאב, מצד קבוצה קטנה של אנשים, שניצבו כששולטים בידם, להפגנת מחאה שקטה בפתח הר אוניברסיטה. בה עמד שריהביטחון לשעבר, משה דיין, לשאת את השניה בסידרת הרצאותיו בנושא "יחסי ישראל-ערב". אבל תוך זמן קצר הפכו צווחות הכאב לקריאות-קרב.

שומרי המחסום הרימו אותו לרגע, כדי לאפשר למכוניות סגל האוניברסיטה להיכנס אל תוך הקאמפוס. מפגינים ראו את המחסום מורם, ניסו לחיכנס בעזרת השומרים הורידו את המחסום כדי לעצור בעדם. ואז החלה ההסתערות הגדולה. הר מפגינים, שעד אז ניצבו בחבורה שהלכה וגדלה, זינקו לעבר המחסום, פרצו אותו כשהם שואגים: "להיכנס פנימה! אל האולם! נראה מי לא ייתן לנו להיכנס!" מכל הקרבות בהם השתתף משה דיין בחייו, זה היה הקרב האכזרי, המר והר זועזוע ביותר.

וונדלנו בבר-אילן

אותו בין התילים בגולן. אפילו את הגוף שלו לא מצאו. רק קופסא שלחו לי." "את אחי שלחו להתקפת עם טנק בלי מיקלע, בלי מישקפת ובלי מכשיר קשר. רק עם תותח." סיפר יעקב קור מרמת-השרון, שאחיו, דוד קור בן ה-24, נהרג באחת מהתקפות הנגד של אוגדת אריק שרון ב-9 באוקטובר בסיני.

"אני מחכה לרגע הזה כבר הרבה זמן" התפרץ מאיר הלבין מיפו. "הבן שלי נהרג בקרבות הבלימה בסיני. השאירו אורחם שם מעטים ולא יצאו לחלץ אותם. כל עוד המדינה לא תעמיד את משה דיין לדיון זה יביא להתפרצויות אישיות נגדו." "רצחו אותם! הפקירו אותם בשדה הקרב" צרחה קלרה מוצאסי מרמת-גן. "דיין רוצה להציג את עצמו עכשיו כגיי בור, כדמות חיובית, אבל הוא פושע. למה הוא מסתתר עכשיו? למה הוא לא בא לאף אחת מהלוויות? למה לא רואים אותו בקריית-שאלו? למה הוא לא בא לראות את ההורים השבורים במקום לנסוע לטייל בחו"ל?"

בנה של קלרה, היים מוצאפי, היה בן 19 כשנהרג בניורה הצפונית של תעלת-סואץ בקרבות הבלימה. "עד היום הוא נעדר", התייפחה, "אין לי סיכוי לקבל אותו אפילו בקריית-שאלו. כל הארבעה מהטנק שלו נעדרים, לא יודעים מה קרה

נגד המחנה שניצב מולו, לא ניתן היה להפעיל שום נשק — לא כוח, לא היגיון ואף לא שיכנוע. זה היה מחנה פצוע, שותת-דם, אכול יסורים. מחנה של רוחות-רפאים חיים מכוח כאביהם, שאיבדו את טעם חייהם בשלמם את המחיר הכבד ביותר — בניהם. מחנה השכולים — הר אבות, האמהות, האלמנות והאחים של הללי מילחמת יום-הכיפורים.

ארבעה-עשר חודשים אחרי המילחמה טרם הגלילו פצעייהם וחומת השיכחה לא סגרה עליהם. הגורל המשותף שהפגישם ליד קברות ילדיהם, איחד אותם למשפחה אחת. שם, ובלילות הארוכים בבתיהם כשי שפכו את ליבותיהם זה בפני זה, הגו כמה מהם את הרעיון להפגין נגד הרצאותיו האקדמיות של דיין באוניברסיטת בראילן.

סיפר חיים ניסנוביום מרמת-גן, ששיכל את בנו בסיני, ושהיה ממארגני ההפגנה: "כואב לנו שרצחו את הילדים שלנו והר איש האחראי לכך לא נתן את הדין בפני העם. איך הוא לא מתבייש לעשות קאריטיטל על חשבון הדם של הילדים שלנו? בשעה שהובילו את בנינו בקומנדקרים לביתי-הקברות הוא השתתף עם אשתו ביאיון תחרות לבחירת מלכת-יופי בדרום-אפריקה. אנחנו לא מוכנים לתת לו להיבנות עכשיו באוניברסיטה, שיבוא לספר

